

Den Internationale Fredskoalitions møde #87, fredag den 31. januar 2025

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [ssu]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 87. møde i træk. Jeg vil gerne takke alle for at være kommet, uanset om I er nye eller har været med i 87 uger for at skabe ægte fred i verden. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres vært i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed som medværter.

Jeg vil gerne minde folk om, hvorfor vi skabte dette forum. Vi ønskede at forene fredsbevægelsen i hele verden, fordi der har været mange indgreb for at forhindre dialog mellem forskellige grupper, uanset om de kommer fra venstre, højre eller midt imellem. Men hvis vi rent faktisk skal skabe ægte fred i verden, er vi nødt til at forene befolkningerne rundt om på planeten for at få det til at ske; koordinere, hvad vi gør med vores forskellige grupper, og samarbejde.

Der er sket mange meget spændende og vilde ting her i USA, men det har også været meget vigtigt, hvad vi gør for at forme processen her i USA og rundt om i verden. Til at indlede i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Verden befinder sig tydeligvis stadig i en tilstand af absolut spænding, hvor man forsøger at vurdere, hvilke ændringer den nye Trump-administration vil medføre for verden; først og fremmest hvad angår perspektivet for fred eller ikke-fred. Tegnene og signalerne synes mildest talt at være meget

modstridende. På den ene side er der positive tegn, ikke mindst med nomineringen af Tulsi Gabbard og Kash Patel til de respektive poster i administrationen; høringerne har stået på i de seneste dage. Men de store krisepunkter venter stadig på en løsning.

Med hensyn til situationen i Ukraine sagde Kyrylo Budanov, som er chef for efterretningstjenesten, noget helt unikt og nyt fra ukrainsk side, nemlig at medmindre der er meget seriøse forhandlinger inden sommer, er der fare for, at Ukraine kan miste sin statslige eksistens – en eksistentiel trussel. Så hvis Ukraine signalerer vilje til at forhandle – og præsident Putin sagde også, at han er klar til at forhandle – kan man gå ud fra, at Trumps intention om at løse konflikten hurtigt absolut består. Men det er absolut obligatorisk, at Ruslands grundlæggende sikkerhedsinteresser – som er, at Ukraine ikke er med i NATO, og sikkerhedsgarantier i forskellige former – skal opretholdes. Så det er et lille lyspunkt i horisonten, at denne rædselsfulde situation snart kan få en ende, og at en forhandlet fred kan være mulig.

Mere bekymrende er helt klart situationen i Mellemøsten, hvor præsident Trump stort set har gentaget sit oprindelige forslag om at flytte alle palæstinenserne fra Gaza til Egypten, til Jordan og endda til Indonesien; hvilket blev afvist af alle disse regeringer. Det er naturligvis ikke i palæstinenserne interesse, som på trods af alle de utrolige lidelser altid har fastholdt opfattelsen af {sumud} – standhaftighed – og ideen om at holde fast i deres land, endda selv om det er dækket af murbrokker og affald. Det store spørgsmål er, hvad der nu vil ske? Vil fase to af våbenhvilen blive gennemført? Vil kampene blive genoptaget, som det sker på Vestbredden? Mange mennesker siger, at det, der skete i Gaza, vil gentage sig på Vestbredden. Men spørgsmålet er, hvilken løsning der vil blive lagt på bordet for fred i Gaza?

Vi promoverer Oase-planen; vi fra Schiller Instituttet og Den Internationale Fredskoalition er i gang med en international

mobilisering for igen at lægge konceptet Oase-planen på bordet. Det ville være en generel økonomisk udvikling af hele regionen, startende med produktion af masser af ferskvand til kunstvanding i hele regionen; og naturligvis sammen med en tostatsløsning og hele spørgsmålet om en permanent fred. Det store spørgsmål – og måske kan nogle af deltagerne også kaste lys over det i denne diskussion – er, hvad der ligger bag præsident Trumps idé om at flytte palæstinenserne? Kan det være, at den plan, som premierminister Netanyahu udsendte for første gang i maj 2024, kaldet Plan Gaza 2035: Plan for transformation af Gazastriben? Er det, hvad der menes? I den plan, som blev offentliggjort af {Jerusalem Post} og forskellige andre publikationer, kunne man se animationer med fantastiske skyskrabere og tydeligvis luksusbygninger. Der var ingen omtale af en tostatsløsning, og der var ingen anden henvisning, end at myndigheden i denne Gazastribe nominelt skulle være under Den Palæstinensiske Myndighed; men som sagt, ingen henvisning til en tostatsløsning. Det, der i stedet blev fremhævet, var handelsruten mellem øst og vest; historisk set ligger Gaza i denne unikke position også med hensyn til handelsruten mellem Bagdad og Egypten og handelsruten mellem Yemen og Europa.

Det vil vi helt sikkert få mere at vide om den 4. februar, når premierminister Netanyahu ankommer til Washington for at diskutere med præsident Trump. Så tror jeg, at hemmeligheden vil blive løftet med hensyn til, hvad de faktiske planer er, og om det er et acceptabelt forslag eller ej. Trump vil også diskutere Libanon-spørgsmålet og Iran med premierminister Netanyahu. Det er også ekstremt vigtigt, og man kan kun sige, at Trump havde lovet, at han vil være der for at afslutte krige og ikke starte nye. Dr. Shay Har-Zvi, som er tidligere fungerende generaldirektør for ministeriet for strategiske anliggender, gav et interview til {Maariv}, hvor han foreslog, at spørgsmålet om atomkraft i Iran skulle forhandles med Det Internationale Atomenergiagentur som overvåger af processen. Den iranske udenrigsminister Araghchi advarede om, at ethvert

angreb på de iranske atomanlæg ville få katastrofale, ødelæggende konsekvenser.

Jeg synes selvfølgelig, at vi skal prøve at finde ud af, hvad de egentlige planer for Gaza er. Jeg tror stadig, at ethvert forslag om at genopbygge Gaza med luksusbygninger og knudepunkter for handelsruter kan være forbundet med den berømte Neom-plan i Saudi-Arabien, som er en ret mærkelig idé om at bygge et skisportssted i ørkenen, hvilket ikke ser ud til at være en hovedprioritet i regionen. Men vi er nødt til at se, og vi er nødt til at kæmpe for Oase-planen, fordi Oase-planen ser på hele kortet fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf; fordi hele denne region skal ses under ét. Der skal være en fredsløsning, som løfter befolkningerne i disse krigshærgede regioner. Der er Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Libanon, Vestbredden, Gaza; alle disse regioner er ekstremt plagede og ødelagte af mange års krig. Man er nødt til at gøre noget for befolkningen, ikke kun for overklassen.

Den overordnede situation er meget foranderlig. Jeg tror, at europæerne stadig ikke er helt afklarede; der er en enorm kamp i EU mellem dem, der går ind for en tilnærmelse til Rusland og Kina, og dem, der er på en komplet krigssti, som NATO mod Rusland. Mark Rutte, NATO's generalsekretær, taler stadig om, hvordan Europa skal blive klar til krig; at de skal bruge 5 % af deres budgetter på militære udgifter, og at NATO skal være forberedt på en krig med Rusland om senest 4-5 år. Det er fuldstændig latterligt, fordi det er baseret på en fortælling, ikke på fakta.

I Polen, for eksempel, skal eleverne på grundskolen i de første år nu lære at skyde til den kommende krig med Rusland. Det er fuldstændig vanvittigt, og netop i dag, mens vi taler her, er der en afstemning i det tyske parlament om spørgsmålet om, hvad den nye lov eller ikke nye lov skal være for at håndtere migrantspørgsmålet, hvilket er et meget ladet spørgsmål. Vi kan diskutere det senere i diskussionen, men det

er spørgsmålet, om Europa vil gå i retning af en tilnærmelse til Rusland i forhold til Ukraine og have en form for fredeligt samarbejde med BRIKS-landene? Eller vil Europa være i krigstilstand, uanset hvad Trump gør? Der er dem i Europa, som helt klart går ind for en optrapning. Det er en no-win-situation, men det viser, hvor vanvittige nogle af disse mennesker er.

Jeg tror, at vi i høj grad stadig er i en periode, hvor vi former den vej, verden vil gå, og derfor kan jeg kun bifalde den diskussion, vi skal have; for dette er et af de steder, hvor der hver uge diskuteres nye ideer til, hvordan vi kan gribe ind. Jeg tror, at det i denne uge helt sikkert er Oase-planen, som skal være i front. Det var mine indledende bemærkninger.

Bemærkninger under diskussionen:

Meget kort: Jeg tror, at det, du siger om, at man skal tage hensyn til den andens interesser, er et af de mest grundlæggende principper for at nå frem til fred. Jeg mener, at man kun kan nå frem til en retfærdig løsning, hvis man tager hensyn til alle andre i regionen. Vi forbinder altid dette med spørgsmålet om udvikling; at det nye navn for fred er udvikling. Det var derfor, jeg lagde vægt på spørgsmålet om, hvad den faktiske plan for genopbygningen af Gaza vil være. Spørgsmålet om flytning af palæstinenserne er efter min mening en total selvmods sigelse set i forhold til de principper, du lige har fremlagt om tostatsløsningen. Hvis du har nogen viden om, hvad de faktiske planer for fredsforhandlingerne er, hvis fase 2 og fase 3 lykkes, tror jeg, det ville være meget nyttigt for os, hvis du ville dele det med os. Ellers kan vi måske diskutere det ved en senere lejlighed, hvis du ikke har den information...

Vi forsøger helt sikkert at få Oase-planen på bordet, for det er helt sikkert en plan, der vil tage hensyn til interesserne hos alle de forskellige stater og folk i regionen. Jeg tror forhåbentlig, at det vil blive et diskussionsemne, når

præsident Trump og Xi Jinping mødes, for vi havde en konference på Schiller Institutet om Oase-planen i begyndelsen af december. Her deltog den kinesiske professor Zhang Weiwei, som sagde, at Kina er i stand til at overrisle store ørkenområder og gøre dem tilgængelige for landbrug, skovbrug og så videre. Jeg tror, det ville være en game-changer for regionen. Så eftersom præsident Trump er en person, der også har sans for at bygge, vil det forhåbentlig være et emne mellem disse to præsidenter. Det ville ændre hele grundlaget for regionen. Det er mit håb, og derfor bliver vi ved med at organisere os for det.

Senere i diskussionen:

Jeg tror, man er nødt til at skelne mellem ting, der er virkelig vigtige, og ting, der er af sekundær karakter. På en eller anden måde hænger det sjovt nok sammen med det spørgsmål, der blev rejst lige før; nemlig spørgsmålet om atomkraft eller ej. Jeg kan kun råde folk til at studere nogle af de skrifter, som min afdøde mand, Lyndon LaRouche, har skrevet. For han udviklede en metode til at tænke, som jeg tror, man virkelig kan lære; det er ikke en doktrin, det er en metode – der er en forskel. Og metoden er, at man skal tænke i forhold til udviklingslovene i universet som helhed. Spørgsmålet om godt eller dårligt defineres ud fra, om en bestemt handling, udtalelse, aktivitet, emne eller andet bidrager til den langsigtede udvikling af universet, af den menneskelige art. Øger det trivslen og den relative potentielle befolkningstæthed på planeten? Fremmer det universets love, eller er det i modstrid med dem? For hvis man ikke har en sådan retningslinje som målestok, vil man altid ende i konflikter, som kan udnyttes af imperier. Og imperier elsker intet mere end at sige, at denne person har det synspunkt, og den anden har det modsatte synspunkt; og hvordan kan jeg manipulere de to mod hinanden for at holde dem i en permanent tilstand af kamp? Hvis du imidlertid ser på, om nogen siger noget med en god hensigt, men det kan være forkert på et sekundært punkt, ville du så undgå at arbejde sammen med

den person for at være ren? Eller ville du sige, at vores samarbejde fremmer en større sag?

Man kan se dette lige nu på en frygtelig perverteret måde i den tyske situation. Om eftermiddagen fulgte jeg noget af debatten i parlamentet. Det var en vældig højlydt seance; en masse følelser, en masse forkerte partnere, en masse ståhej. Hvad var problemet? Merz, CDU's kanslerkandidat, foreslår at bremse tilstrømningen af migranter ved at skærpe migrantloven, primært i stil med det, Trump har gjort i USA. Det er angiveligt en reaktion på flere mord, hvor migranter var involveret og dræbte tyskere, og i det seneste tilfælde en toårig lille dreng. Merz ønskede, at afstemningen skulle støttes. AfD sagde, at de støttede den; AfD er paria i det tyske politiske system lige nu. Og Merz sagde nej, men hvis jeg fører den rigtige politik, vil jeg ikke lade mig afskrække af, at de forkerte mennesker støtter den rigtige politik. Det ville i princippet være et korrekt argument, bortset fra at hele retningen er forkert. Hvorfor sker mordene som følge af migranterne? Er det den enkelte migrants skyld, hvis han bliver morder? Ja, selvfølgelig; de er kriminelle og i nogle tilfælde psykiatriske tilfælde og skal have passende behandling. Men det større spørgsmål er, om det var korrekt af Bundeswehr at deltage i 20 år i en NATO-krig i Afghanistan, hvor 2 billioner dollars blev spildt, og mange liv gik tabt – millioner på afghanernes side og tusinder på USA's side, 59 soldater fra Tyskland. Nettoresultatet er, at de efterlod en katastrofe. Så de mennesker, der kommer som flygtninge fra disse krigshærgede områder, er traumatiserede af den forfærdelige oplevelse af disse meningsløse krige. Så hvem nærmer sig dette spørgsmål fra det rigtige standpunkt? Det er ikke Merz; det er ikke AfD. For hvis man bare lukker grænserne, overlader man ofre for de forkerte imperialistiske interventionskrige efter 9/11 til deres egen skæbne, og de sulter.

Det er derfor, jeg siger, at hvis vi vil afhjælpe fortidens

problemer, må vi tage fat på de grundlæggende årsager. Og de grundlæggende årsager til migrantspørgsmålet er i USA, præcis som i de europæiske lande, deltagelsen i forkerte politikker. Enten imperialistiske interventionskrige, som USA og NATO deltog i efter afslutningen af den kolde krig for at bevare en unipolær verden; eller ved at lade kolonisystemet – på trods af befrielsen af nogle af de udviklingslande, som havde formel uafhængighed, men de var stadig underlagt et kolonisystem ved at blive nægtet adgang til kredit på grund af IMF's betingelser; derfor blev deres fattigdom opretholdt.

Så hvordan måler man nu, hvad der er den rigtige politik? Den rigtige politik er naturligvis ikke at lukke grænserne, bygge mure og lignende ting. Men den rigtige politik ville være virkelig at afhjælpe den grundlæggende årsag til flygtningeproblemet. Det vil sige fattigdommen og krigskonsekvenserne af den imperiale politik. Jeg tror virkelig, at vi er nødt til at få målt, hvad der faktisk er sandt, og hvad der ikke er sandt. Jeg håber ikke, at jeg var for omstændelig, og jeg håber, at mit argument var klart. Hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, er ikke, hvad der ser ud til at være en flertalsafstemning på overfladen, eller det bedste argument. Det er spørgsmålet om, hvorvidt du begår retfærdighed, eller om du vedvarende gør ondt.

Afsluttende bemærkninger:

I mellemtiden har afstemningen fundet sted i det tyske parlament. Det ser ud til, at Merz tabte; han kunne ikke få sin skarpe migrantlov igennem på trods af, at AfD støttede ham. Det skyldes, at flere medlemmer af hans eget parti og nogle af de andre partier, som skulle have stemt for den, ikke stemte. Så indsatsen gik tabt. Det betyder ikke, at problemet er løst; jeg tror, at det vil føre til en vedvarende polarisering i de resterende tre uger af valgkampen. Jeg vil bede alle, der er med i dette opkald, og måske fra Tyskland, om at hjælpe os med at få det virkelige spørgsmål på bordet. Det vil sige ikke at lukke grænsen for flygtninge og nægte

folk retten til asyl, som trods alt er en grundlæggende menneskerettighed, men at tage fat på problemet, hvor det bør tages op. Det vil sige, at vi endelig skal overvinde denne helt forfærdelige racisme. At tro, at kun vi i Vesten har ret til et anstændigt liv; og anerkende, at landene i det Globale Syd har samme ret som os til at have en harmonisk udvikling for alle deres borgere. Det kræver infrastruktur, industri og landbrug, for hvis du løber rundt med ét måltid om dagen, bliver dine menneskerettigheder krænket. Så sker der alle mulige ting som følge heraf. Jeg synes, at denne beslutning er god set fra mit synspunkt, for loven var dårlig. Den løser ikke noget, men den giver alle mulighed for at forstå og tænke over, hvad det egentlig betyder, at det nye navn for fred er udvikling. Det er vigtigt at stoppe politiske uretfærdigheder, men det vil ikke blive afhjulpet, hvis man ikke tager fat på de grundlæggende årsager til alle disse ting.

Med det vil jeg gerne opfordre dig til at være så aktiv sammen med os, som du kan.